

ЗІТХНУЛА БАНДУРА – ПІСНЯ ЗАЛУНАЛА

Слухаючи концерт з нагоди професійного свята аграріїв, в якому взяли участь студенти Млинівського державного технікуму ветеринарної медицини, підсвідомо подумала: або талановита молодь обрала не той навчальний заклад, або технікуму час перекваліфікуватися. Звичайно, це жарт. Але не про співочих майбутніх ветеринарів і бухгалтерів, виступи яких глядачі щоразу супроводжували шквалами оплесків. Та чи найбільше серед учасників концерту вирізнявся стрункий світловолосий юнак, до речі, єдиний представник сильних світу цього. Його обличчя мені давно знайоме, бо часто зустрічаю в селищі. А ось голос чула вперше. Так само, як і те, що хлопчина грає на бандурі, адже ми звикли до бандуристок жіночого роду.

Як згодом з'ясувалося, Михайло Іващенко – саме так звуть талановитого студента-млинівчанина – навчається на II курсі веттехнікуму за спеціальністю «бухгалтерський облік». До цього закінчив Млинівську ЗОШ №1 і дитячу музичну школу, де, до речі, й виявили нахил хлопця до музики і співів зокрема. Як розповів Міша, майже 7 років навчався гри на скрипці у Олесі Гарбузюк і Мирослави Дубравської. Наприкінці останнього року йому несподівано запропонували паралельно оволодівати грою на бандурі. Виявляється, у ті роки, коли ще Президентом України був Віктор Ющенко, з'явилася спеціальна Програма, згідно з якою в Україні мали відродити кобзарство. Відтак у Млинівській музич-

ній школі знайшли двох бажаючих хлопчаків. Один із них, щоправда, довго не витримував і покинув заняття. Міша спочатку негативно сприйняв пропозицію, бо бандура йому зовсім не подобалася. Переконати вдалося лише мамі Вірі Степанівні. Відтоді великий милозвучний інструмент став нерозлучним другом. Першим учителем Михайла був викладач музшколи по класу бандури Сергій Єсіпов, котрому, власне, юнак і завдячує розкриттю свого таланту. Саме Сергій Сергійович за рік зумів поставити учневі голос, навчити азам гри на бандурі. П'ятирічний курс навчання Михайло Іващенко закінчив екстерном за 4 роки, паралельно з 11-им класом загальноосвітньої школи. І якби не несподіване закриття згаданої президентської спецпрограми, талановитий юнак продовжив би музичну кар'єру кобзаря в Рівному, а згодом і в Києві.

На жаль, час диктує свої умови – і люди діють відповідно до своїх можливостей, які зачасто розбігаються із бажаннями. Після школи Мишко хотів вступати до Рівненського інституту культури, але фінансове становище сім'ї не дозволило цього зробити. Тому на сімейній раді вирішили спробувати скласти іспити у веттехнікумі на бухгалтера. І про вибір цей не жалкує. Тим паче, що всі юнакові найближчі родичі були бухгалтерами. Зокрема, дід Степан Трохимович Іващенко працював головним бухгалтером в одному з районних колгоспів і навіть створив у селищі школу бухгалтерів, яку сам і очолював; бабця Марія Степанівна теж

трудилася бухгалтером у колишньому побутокмбінаті, який розташовувався по вул. Ватутіна; бухгалтерську освіту має й мама Віра Степанівна. Отож, як кажуть, син і онук продовжив сімейну традицію.

А співочий талант студента помітали під час конкурсу «Крок до зірок», який у вересні традиційно відбувається у технікумі, заступник директора з виховної роботи Тетяна Іваницька. Юнак тоді вразив усіх виконанням під супровід бандури української народної пісні «Чорнії брови, карії очі». Відтоді жоден мистецький захід у навчальному закладі не відбувається без Мишкової участі. І хоча улюбленим заняттям у вільний від навчання час стала бандура, про скрипку теж не забуває. Займається на інструментах самостійно вдома, за потреби звертається за консультацією до свого педагога Сергія Єсіпова, котрого вважає взірцем кобзарства. А ще у Михайла Іващенко є невеличка, але заповітна мрія – мати власну бандуру, інструмент, без якого свого подальшого життя хлопець не уявляє...

Ольга РАЙКО.